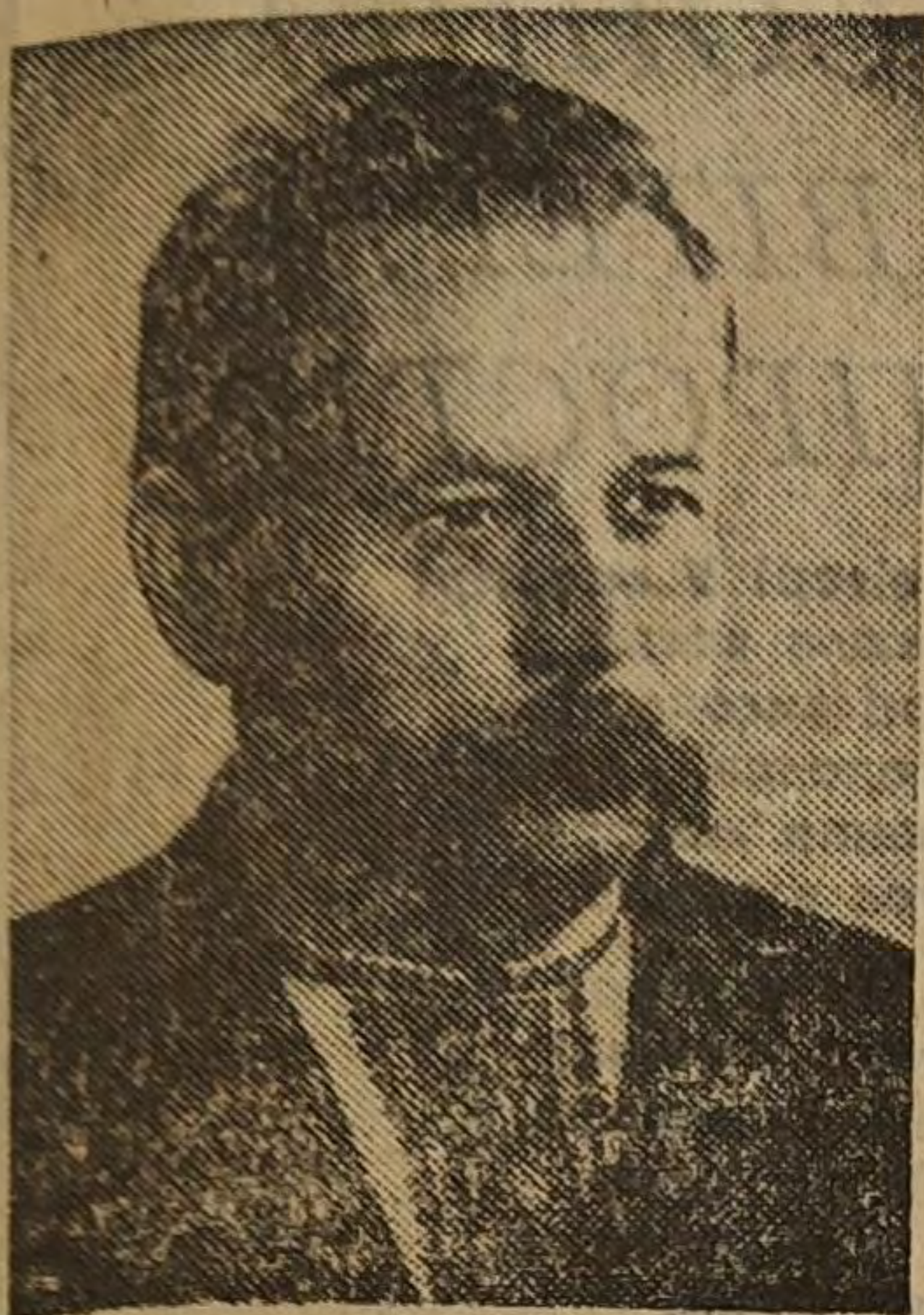

запорізька поетична антологія

Василь Лісняк

Народився Василь Андрійович Лісняк 30 січня 1908 року в селі Вербовому Пологівського району Запорізької області. Закінчив робітфак при Київському художньому інституті. Брав участь у Великій Вітчизняній війні, був поранений, нагороджений орденом Червоної Зірки і медаллю. Після війни працював у пологівській райгазеті, потім в обласній газеті «Червоне Запоріжжя» (згодом — «Запорізька правда»), очолював обласне літературне об'єднання.

Друкуватися почав 1932 року. Перша книжка поезій «Степові пісні» вийшла 1949 року у видавництві «Радянський письменник» під редакцією П. Г. Тичини. Відтак вийшли збірки поезій «Люблю село», «Широкі простори», «Краса людська», «Зоряний світанок», книжка нарисів «Уміння жити», брошура «Дорідні зерна».

Помер поет 11 листопада 1963 року. Вже по смерті поета побачили світ його поетичні книжки «Борозна», а також «Борозна» (у перекладі російською мовою).

Нещодавно у Запоріжжі на будинку, в якому мешкав В. Лісняк, відкрито меморіальну дошку. Ім'я поета присвоєно одній із бібліотек міста Запоріжжя, Пологівському районному літоб'єднанню, а також піонерській дружині Вербівської середньої школи.

На сівбі

Як у німому кінофільмі,
Ступають коні по ріллі.
Весняний вітер на дозвіллі
Гойдає гриви-кужелі.

Колеса крутяться в сівалки,
Але не дзвонять, не дрижать.
Лише землі, як їдеш в балку,
Струмочки з обода біжать.

Мовчать над полем хмари сині,
Й тому вчувається давно,
Як цокотить дощем весіннім
В насіннеспровадах зерно.

Трибки цвірінькнуть і замовкнуть,
Неначе вранці горобці.
М'якенькі віжки, як із шовку,
Уміло стиснуті в руці.

Здається, всім правує щастя,
І множиться добро твоє.
Тож урожай напевно вдасться,
Коли любов до праці є.

1933.

Україні

Вдень буду умирати — дивитимусь на сонце.
Нехай воно до краю бере моє тепло.
Щоб взимку в кожній хаті розтануло віконце
І чистою водою на блюдце потекло.
Вночі вмирати буду — дивитимусь на зорі,
Хай блиск очей вбирають далекі зорі ті,
Щоб воїни в повітрі, на суші і на морі
За всякої погоди знаходили путі.
Як стріну смерть світанком —

на схід зверну обличчя,
Мов соняшник, що квітне на ниві голубій,
Щоб всі туди дивились, почули, як покличе
Громсеозвука сурма із ворогом на бій.
Як стріну смерть у битвах вечірньою
зорею, —

Владу лицем на захід,
ще й руку простягну,
Дійду до України і буду вічно з нею,
Щоб зноз, як прийде ворог, устати на війну.
Прекрасна Україно! Мій колосе пшеничний,
Мій соняшнику ясний, метале золотий,
Дивись на схід, бо звідти
огонь виходить стрічний.
Він ворога здолає — отой огонь живий.

1942.